

Consiliul Superior al Magistraturii are atât atribuția de a adopta Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, cât și pe aceea de a soluționa sesizările privind încălcarea acestuia

Prin sentința civilă nr. 1393 din 1 aprilie 2009, Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea reclamantei Uniunea Națională a Judecătorilor din România prin care s-a solicitat instanței să dispună anularea art. 1 pct. 1 al Hotărârii C.S.M. nr. 564 din 19 iunie 2009 pentru modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a C.S.M., aprobat prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr. 326/2005.

Admițând acțiunea, instanța de fond a suspendat executarea art. 1 pct. 11 al Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 564 din 19 iunie 2008 pentru modificarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a C.S.M., până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei. Totodată, a dispus și anularea art. 1 pct. 11 al Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 564 din 19 iunie 2008 pentru modificarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a C.S.M.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut că Hotărârea C.S.M. nr. 564/2008 a fost emisă prin încălcarea competențelor C.S.M. și ale Inspecției judiciare, întrucât art. 38 din Legea nr. 317/2004 și pct. 22 și 23 din Regulamentul de organizare și funcționare a C.S.M., adoptat prin Hotărârea nr. 326/2005, prevăd atribuția C.S.M. doar în ceea ce privește

adoptarea Codului deontologic și asigurarea publicării acestui cod. Nimic nu împuternicește C.S.M., reține instanța, să strângă date legate de conduita judecătorilor și procurorilor sau să judece asemenea acte.

S-a mai reținut de către instanța de fond că această hotărâre încalcă și comentariile oficiale ale principiilor de la Bangalore (ONU), potrivit cărora, instituția care se ocupă de etica profesională sau deontologie trebuie să fie separată de instituția care are competențe în materie disciplinară.

Împotriva acestei sentințe, considerată nelegală și netemeinică, a declarat recurs C.S.M., criticând-o ca nelegală și netemeinică întrucât a fost dată cu greșita aplicare a legii. S-a apreciat în recurs că în mod nelegal a reținut prima instanță că hotărârea în litigiu a fost emisă cu încălcarea competențelor C.S.M. și ale Inspecției Judiciare, că este în contradicție cu Avizul nr. 3 al Comitetului Consultativ al Judecătorilor Europeni referitor la deontologie și că se încalcă principiul „*non bis in idem*”.

Recursul este întemeiat și va fi admis.

Examinând actele dosarului, motivele de recurs și în raport de prevederile art. 304¹ Cod procedură civilă, Î.C.C.J. reține următoarele:

Uniunea Națională a Judecătorilor din România a solicitat anularea

Hotărâri nr. 564/2008 a Plenului C.S.M., pentru modificarea și completarea Regulamentului de organizare și funcționare a C.S.M. . De asemenea s-a solicitat și suspendarea actului administrativ până la soluționarea irevocabilă a cauzei.

Din probele admise și administrate, se reține de instanța supremă că, prin hotărârea atacată, C.S.M. a făcut o serie de modificări la Regulamentul de organizare și funcționare a C.S.M., potrivit dispozițiilor Legii nr. 317/2004 cu modificările ulterioare care în art. 40, stabilește expres obligația Secțiilor C.S.M. de a soluționa sesizările privitoare la conduita necorespunzătoare a judecătorilor și procurorilor.

Fără putință de tăgadă este de atributul C.S.M., conform legii, atât competența de a adopta Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, cât și aceea de a soluționa sesizările privind încălcarea acestora. Nu se poate afirma că dispozițiile Legii nr. 317/2004 ar fi contrare Constituției României, atâta vreme cât art. 133 din Constituție constată rolul C.S.M. de garant al independenței justiției în România. Desigur, hotărârea prin care se constată încălcarea normelor deontologice de către un magistrat, are legătură cu cariera acestuia în planul evaluării activității sale.

C.S.M. nu are atribuții de legiferare, dar, conform Legii nr. 317/2004 republicată, C.S.M. este abilitat legal să emită Regulamentul și să soluționeze sesizările privind încălcarea prevederilor acestuia.

Nu este corectă nici susținerea reclamantei, în sensul invocării principiului „*non bis in idem*”, întrucât dacă fapta care este obiect al verificării constituie abatere disciplinară, magistratul este supus uneia dintre sancțiunile disciplinare, iar dacă fapta reprezintă o încălcare a Codului deontologic, se urmează procedura reglementată de acesta, nefiind vorba despre o dublă sancționare pentru aceeași faptă.

Referitor la suspendarea actului în litigiu, din ansamblul probator admis și administrat, este fără putință de tăgadă că, în speță, nu operează prevederile art. 14 și 15 din Legea nr. 544/2004, întrucât nu sunt întrunite dispozițiile legale, de excepție avute în vedere de legiuitor.

Nu sunt dovedite nici paguba iminentă și nici cazul bine justificat care să conducă instanța la o astfel de soluție în condițiile în care reclamanta nu justifică o aparență de nelegalitate a actului contestat.

Față de toate aceste considerente, Î.C.C.J. a apreciat că recursul declarat de C.S.M. este întemeiat și a fost admis.

S-a modificat sentința atacată și s-a respins acțiunea formulată de Uniunea Națională a Judecătorilor din România, ca nefondată.

(Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, decizia nr. 1547/18.03.2010, *dosar nr. 8290/2/2008*)